

Arrest

nr. 65 016 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. DOTREPPE loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen in 2005 het Rijk binnen en diende op 29 maart 2007 een eerste asielaanvraag in. Op 20 april 2007 werd deze aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken afgewezen. Verzoeker tekende hiertegen geen beroep aan. Op 8 mei 2009 diende verzoeker in België een tweede asielaanvraag in nadat een eerdere asielaanvraag van 7 januari 2009 in Nederland op datum van 11 maart 2009 werd overgedragen aan België. Op 29 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Buenaventura.

Toen u in februari 2004 van Buenaventura naar Cali reisde, zou u onderweg door de guerrillagroepering FARC (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia) uit de bus zijn gehaald en door hen zijn gerekruteerd. U zou zijn meegenomen in de bergen en zou er gedurende twee weken zijn verbleven. In deze periode zouden ze van u totale gehoorzaamheid hebben geëist en zouden ze u gedrogeerd hebben. Na twee weken zou u erin geslaagd zijn te ontsnappen en zou u naar Venezuela gevlucht zijn. Vanuit Venezuela zou u naar Nederland zijn gereisd. Op 09/03/2004 zou u in Nederland zijn aangekomen, alwaar u vervolgens enkele jaren zonder verblijfsdocumenten zou hebben geleefd.

Op 30/10/2006 werd u in Elsene (België) door de politie gearresteerd wegens 'aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging'. U werd gedurende een zevental maanden gedetineerd en verklaarde zich op 29/03/2007 vluchteling. Uw asielaanvraag werd op 20/04/2007 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgewezen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U bleef nog een korte tijd in België en keerde terug naar Nederland.

Op 07/01/2009 diende u bij de Nederlandse autoriteiten een asielaanvraag in. Met verwijzing naar de Dublin-reglementering weigerde het Nederlandse IND op 11/03/2009 uw asielaanvraag en werd uw dossier overgemaakt aan België.

U verklaarde zich in België een tweede keer vluchteling op 08/05/2009.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, uw rijbewijs, medische documenten en tal van documenten betreffende de toestand in Colombia voor.

B. Motivering

Dient echter te worden vastgesteld dat aan uw asielmotieven en de redenen waarom u een terugkeer naar Colombia zegt te vrezen geen enkel geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Ten aanzien van het Commissariaat-generaal verklaart u dat u in 2004 werd gerekruteerd door het FARC en u er na twee weken in slaagde te ontsnappen. Vreemd genoeg bent u niet erg zeker van de hoedanigheid van de groepering die u rekruteerde en die u sindsdien vreest. U stelt slechts te denken dat het om het FARC gaat (CGVS 24/02/2011 p.2). Later bent u er wel zeker van dat u met het FARC te doen had. In welk kamp u verbleven heeft weet u evenwel niet (CGVS 24/02/2011 p.6) en ook gevraagd om welk front ('Frente') van het FARC het hier ging of welke commandanten er de leiding waarnamen, dient u het antwoord geheel schuldig te blijven (CGVS 24/02/2011 p.7). Waarvoor de afkorting 'FARC' staat, weet u al evenmin (CGVS 24/02/2011 p.6), hetgeen eigenaardig is indien dit de groepering is waarvoor u al bijna zeven jaar een vrees koestert. Het symbool van het FARC zegt u tijdens uw gevangenschap gezien te hebben, maar verder dan (overigens foutief – zie info in administratief dossier) te stellen dat het om een groene band met het opschrift 'FARC' gaat "en ook iets roods", komt u niet (CGVS 24/02/2011 p.6). Dit alles roept twijfels op omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw verplichte rekrutering.

U stelt verder dat men u nooit duidelijk maakte waarom men u precies rekruteerde of wat men met u van plan was. Het enige dat u weet is dat ze enkel wilden dat u hen gehoorzaamde, u moest altijd hun bevelen opvolgen. Hoewel u herhaaldelijk gevraagd werd of u dan enkele voorbeelden kan geven van bevelen die u dan heeft opgevolgd, komt u niet verder dat ze u bevelen drugs te nemen en u hen moest volgen in het kamp (CGVS 24/02/2011 p.7). Dit is uitermate vaag en komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Tevens, en niet in het minst, dient gewezen te worden op uw verklaringen tijdens uw eerdere asielprocedures. Tijdens uw **eerste asielaanvraag** vertelde u uitgebreid over de problemen die u noodzaakten Colombia te verlaten. Vreemd genoeg waren deze verklaringen zeer sterk verschillend van degene die u heden aflegt. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken dat u Colombia in 2004 diende te ontvluchten omdat u financiële problemen had en u als gevolg hiervan met een maffiagroep bent beginnen samen te werken. U zou 300 kg cocaïne en een som van 700.000 dollar in bewaring hebben gekregen maar zou het slachtoffer zijn geworden van een overval. Van de maffiagroep zou u precies één dag de tijd hebben gekregen om de goederen op te sporen, zoniet zou u gedood worden. Als gevolg hiervan zou u richting Nederland zijn gevlucht, zo luidde het (DVZ 17/04/2007). Tijdens het gehoor op het CGVS wordt u geconfronteerd met deze gans andere asielmotieven. Uw verklaring hiervoor voldoet allerm minst: u stelt dat het eigenlijk op hetzelfde neerkomt, dat u zich soms bepaalde zaken niet meer goed herinnert, dat u zich destijds niet zo goed kon uitdrukken en dat de tolk niet goed vertaalde (CGVS 24/02/2011 p.9). Geen van deze elementen biedt een begin van verklaring voor het feit dat u geheel andere verklaringen aflegt over de redenen die uw vlucht uit Colombia veroorzaakten.

Ook bij het indienen van uw **tweede asielaanvraag** wijken uw verklaringen sterk af van uw huidige verklaringen. U stelt er immers dat u niet door de guerrilla maar door haar tegenstanders, de paramilitairen, werd gerekruteerd, dat dit alles zich niet in het departement Valle maar in uw eigen

stad Buenaventura afspeelde en dat het geen twee weken maar slechts zes dagen duurde eer u kon ontsnappen (DVZ 19/05/2009 p.2). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, slaagt u er wederom niet in een geloofwaardig begin van verklaring hiervoor aan te reiken. Zo wijt u het aan slechte vertalingen door de tolk, aan het feit dat u verward was en u zich aldus niet zo goed kon uitdrukken (CGVS 24/02/2011p.9-11).

Ten aanzien van het **Nederlandse IND** luidden uw verklaringen wederom anders. U stelt er dat u begin 2004 ('ik denk in januari 2004') vanuit Buenaventura met de bus naar Cali reisde en u vanuit Cali met de bus verder reisde richting Venezuela (rapport van eerste gehoor, IND, 07/01/2009, p.4). Ook deze versie van de feiten is in strijd met uw andere verklaringen. Niet alleen rept u er met geen woord over het gedwongen verblijf bij een van de strijdende partijen in de bergen; eveneens stelt u dat u Buenaventura al in januari 2004 definitief verliet terwijl in de latere versies van de feiten steeds de busreis in februari of maart een cruciale rol speelde in de oorsprong van uw problemen.

Uit bovengaande dient dan ook besloten te worden dat aan uw asielmotieven en aan de vrees die u aanhaalt in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, geen enkel geloof kan worden gehecht. Deze vaststelling ziet zich bevestigd in het feit dat u zowel in Nederland als in België zeer lang wachtte alvorens zich vluchteling te verklaren (CGVS 24/02/2011p.10).

In zoverre nog belangrijk, dient tevens te worden gewezen op het feit dat u ook over uw familiale gegevens incoherente verklaringen aflegt, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid verder aantast. Zo stelt u ten aanzien van het CGVS stellig dat u geen zoon maar wel één dochter heeft met de naam Francesca (CGVS 24/02/2011, p.3). Tijdens uw eerdere contacten met de asielinstanties werd u de vraag of u kinderen heeft herhaaldelijk gesteld. Uw antwoorden varieerden van 'geen kinderen' (DVZ 17/04/2007 p.2) tot 'twee dochters': Yiri (21 jaar) en een kind waarvan u de naam niet kent van 5 jaar (DVZ 19/05/2009 p.3). Dit alles is eens te meer hoogst merkwaardig. Geconfronteerd hiermee zegt u al even merkwaardig dat u de naam van het vijfjarige kind tijdens het vorige gehoor vergeten was: 'Het is een moeilijke naam om te onthouden, het is precies Italiaans of iets dergelijks' (CGVS 24/02/2011 p.4).

Dit is niet ernstig. Ook over uw moeder legt u vreemde verklaringen af. Zo zegt u de ene keer dat ze Mosquera Nelza noemde (rapport van eerste gehoor, IND, 07/01/2009, p. 2 en CGVS 24/02/2011 p.4) en de andere keer dat haar naam Bellaizaac Maria is (DVZ 17/04/2007 p.1). Deze vaststellingen roepen verdere vragen op omtrent uw geloofwaardigheid.

Bovengaande opmerkingen laten niet toe u de status van vluchteling toe te kennen. De door u aangehaalde identiteitskaart en rijbewijs vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. Uw medische problemen en uw neiging tot drugsgebruik, die u zegt niet meer te zullen kunnen onderdrukken in Colombia, vormen geen grond tot het toekennen van asiel.

Wat uw aanvraag voor de subsidiaire beschermingsstatus betreft, dienen volgende opmerkingen te worden geformuleerd.

Uit grondige en uitgebreide research door CEDOCA blijkt dat het intern gewapend conflict in Colombia beperkt is tot bepaalde regio's, die zich vaak aan de grensgebieden bevinden, en dat het zwaartepunt van het gewapend conflict te situeren is op het platteland (zie Subject Related Briefing CEDOCA: "Colombia. De actuele veiligheidssituatie", 24.06.2010). In bepaalde regio's van Colombia, meer bepaald de gebieden grenzend aan Venezuela en Ecuador, het gebied ten zuiden van Cali (departement Valle de Cauca) en departementen als Meta, Caquetá, Guaviare en Bolivar lopen burgers op het platteland een reëel risico het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict. In andere regio's en in de steden kan men in principe niet spreken van een reëel risico voor burgers omdat gewone burgers er geen slachtoffer zijn van aan het gewapend conflict gerelateerde geweld.

De veiligheidssituatie en het type geweldplegingen in de steden als Buenaventura, waarvan u afkomstig bent, zijn duidelijk verschillend van die op het platteland. Het geweld in de steden wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen en ontvoeringen. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict. Dit blijkt eveneens uit de door u voorgelegde informatie betreffende de toestand in Buenaventura en Colombia. De moorden die in de steden worden gepleegd en die het gevolg zijn van het intern gewapend conflict betreffen bovendien quasi uitsluitend burgers met een specifiek profiel, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit conflict-gerelateerde geweld in de steden is desgevallend Vluchtelingenconventie-gerelateerd.

Belangrijk om op te merken is dat uw asielaanvraag en de door u ingeroepen vluchtmotieven grondig en individueel beoordeeld werden in het licht van de Vluchtelingenconventie. Gezien het vastgestelde weinig aannemelijke karakter van uw verklaringen kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen en uw voorgehouden asielfprofiel. Bijgevolg wordt uw asielaanvraag afgewezen.

Rekening houdend met alle individuele elementen van uw dossier, waaruit ondermeer blijkt dat er geen reden is om aan te nemen dat u een risicoprofiel bezit, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u in de stad Buenaventura conflict-gerelateerd geweld hoeft te vrezen en loopt u bijgevolg geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitskaart en rijbewijs vermogen niet deze appreciatie te wijzigen. De door u voorgelegde documenten in verband met de algemene situatie in Colombia werden mee in overweging genomen bij de beoordeling van uw asiëldossier (cfr motivering inzake subsidiaire bescherming).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert de schending aan van "art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de bepalingen vervat in art. 62 Vreemdelingenwet; de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en manifeste beoordelingsfout".

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager. Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

3.2. Verzoeker voegt bij zijn tweede asielaanvraag een rijbewijs en identiteitskaart, medische documenten en algemene informatie over Colombia en geeft hierbij een nieuwe versie van de feiten. Verzoeker verklaart thans Colombia te zijn ontvlucht omdat hij, tijdens een busreis van Buenaventura

naar Cali, gedwongen gerekruteerd werd door de guerrilla, "*ik denk het farc*". Hij zou na twee weken ontsnapt zijn via Cúcuta naar Venezuela en met een vervalst Venezolaans paspoort naar Nederland zijn gegaan.

3.3. Verzoeker is Europa binnengekomen op 9 maart 2004 via Nederland. Hij werd gevat op Schiphol, zijn paspoort werd in beslag genomen en hij werd overgebracht naar een opvangcentrum waaruit hij kort daarop ontvluchtte. Verzoeker verbleef drie jaar illegaal in Nederland en België. Verzoekers verklaring dat hij in de veronderstelling was dat hij onmiddellijk na zijn aankomst in Nederland asiel had aangevraagd kan bezwaarlijk overtuigen nu hij niet ter plaatse is gebleven en geen enkele inspanning deed deze asielaanvraag ter ondersteunen of de uitkomst ervan te vernemen, desnoods aan te vechten. Ook in België vroeg verzoeker pas op 29 maart 2007 asiel aan wanneer een uitwijzing gepland was terwijl hij al sedert 30 oktober 2006 gearresteerd was op beschuldiging van aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging. Aldus kan uit verzoekers handelwijze slechts worden afgeleid dat hij meende geen nood te hebben aan bescherming, te meer nu hij geen beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing van 20 april 2007, noch kan toelichten waarom hij ruim anderhalf jaar heeft gewacht, tot 7 januari 2009, om in Nederland (een tweede maal) asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 10). Verzoekers asielaanvragen komen dan ook opportunistisch voor.

3.4. Verzoeker licht niet toe waarom hij thans opnieuw geheel andere verklaringen aflegt. Verzoekers bewering dat hij verward was, zich niet goed kon uitdrukken en dat het een foute vertaling van de tolk betrof (gehoorverslag CGVS p. 9) of zijn lange verblijf in België en Nederland, kan niet verschonen dat de verschillende versies geheel uiteenlopen en hij geen verklaringen aflegde die de waarachtigheid van de verschillende feiten enigszins zou ondersteunen. Bovendien betreffen de uiteenlopende verklaringen geen "details" maar essentiële, elementaire en onmiskenbare gegevens van zijn asielrelaas. Volgens de eerste asielaanvraag werkte verzoeker immers voor een criminele organisatie die hem vervolgde toen hij het bij hem gestolen geld en de cocaïne niet kon recupereren of terugbetalen (gehoorrapport DVZ 17 april 2007). De tweede asielaanvraag in België is gesteund op de politieke situatie in Colombia en zijn korte ongestaafde ontvoering die hij in Nederland niet heeft vermeld. Integendeel, hij beschrijft de busreis zonder enige melding te maken van deze ontvoering die de essentie van zijn derde asielrelaas uitmaakt (Rapport van eerste gehoor IND p. 4). Verzoekers verklaringen zijn niet enkel strijdig maar ook onverzoenbaar. Dit klemmt te meer nu verzoeker zijn huidige asielrelaas evenmin concretiseerde. Daargelaten dat verzoeker eerst beweert gedwongen gerekruteerd te zijn door de paramilitairen, (vragenlijst CGVS p. 2) en daarna door hun tegenstanders, de guerrilla "*ik denk het farc*" (gehoorverslag CGVS p. 2), kan hij geen namen geven van de kampplaats, het front ("frente"), leiders of commandanten noch kan hij het FARC enigszins nader omschrijven (afkorting, symbolen of insignes). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de derde opgegeven versie verder gaat dan verzinsels.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet maar voert geen specifieke gegevens aan om dit te ondersteunen. Verzoeker beroept zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK